

hold, at der aabenbart ikke kan reises mindste Tvivl om, at Ingen kan paabyde Præsten, idetmindste efter de hidtil bestaaende Love, at tage Inderster tilhuse, hvormange og hvem han vil, og at det skulde være et underligt Forhold mellem Præst og Menighed, hvor der ikke kunde regnes paa denne Udvei, for at Beboerne kunde faae den Dyrleges eller Læges-Bistand, de ønskede. Paa en lignende Maade forekommer det mig, at ogsaa den ærede Forslagsstiller har stillet Sagen paa Spidsen, naar han har besraabt sig paa § 86 af Grundloven, som siger: „Bolligen er ukrænkelig“, og deraf sluttet, at det ikke engang kommer mig ved, dersom jeg eiede et Huus, hvem Leieren tog ind, ja, at jeg kunde ikke engang paa lovlig Maade vide det. Det forekommer mig, at Mennekesforstanden dog ogsaa er ukrænkelig. Og ifølge dens Skjøn er det aabenbart, at, dersom en Mand skal boe i Huset, maa han ogsaa dagligt ind i Huset og ud af Huset, og saa vilde der vel endog kunne føres Thingsvidne derom i de fleste Tilfælde. Jeg mener forøvrigt, at, da dette ikke er et criminel Anliggende, vil Sligt ikke behøves, for at det skal være vitteligt, at en Leier har 3 eller 4 Inderster i Huset; saa derfor vil man i alt Fald ikke behøve at bryde Bolligens Ukrænkelighed, at gaae ind i Huset for at konstatere det mærkelige Factum, at de virkelig der have Sengesteder, ligge der og boe der, medens hele Sognet maaskee alt i et halvt Aar veed det. Jeg skal fremdeles gjøre opmærksom paa, at er Bolligen ukrænkelig, saa er ogsaa Gienomsretten det, ifølge Grundlovens § 87. Og det er en ganske ny Maade at behandle Gienomsretten paa, at en Mand leier nogle Værelser i en Andens Huus paa en vis Tid og paa visse Betingelser, og saa gjør man pludseligt den Opdagelse, at nu er det hans Stue, og da Bolligen er ukrænkelig i Kraft af Grundlovens § 86, saa slaar Leieren nu en Streg over den Afstale, der blev truffen, for han kom ind i Huset. Naar Leieren saaledes først erkjender Cierens Ret, efter hvilken Overenskomsten bliver sluttet, og saa handler derimod, saa kommer han i samme Stilling, som Tydskeren i Kendsborg, der siger: „Nu er jeg kommen ind, Du faaer nu at see, hvorledes Du kan faae mig ud igjen.“

Indenrigsministeren: Jeg skal tillade mig at fremsætte et Par Ord, for at hørde § 5's Berettigelse, som den staaer. Det blev af den ærede Ordfører anført, at den neppe hørte ind under de Forhold, som ligge for i Loven, og at det maaskee havde været mindre nødvendigt at optage denne § 5. Men jeg troer dog, at det fremgaar af Discussionen, og navnlig af hvad den ærede 2den Landstingsmand for 2den Valgkreds (Thalbiter) fremsførte, at den er beslægtet med de Forhold, som her er Tale om. Den ærede Landstingsmand fremsførte, at han selv i ældre Tider havde anset det for Pligt mod Communen, naar han udstedte Fæstebrevet, deri at optage den Bestemmelse, at der ikke maatte optages Inderster, og dette viser den Interesse, som Communen havde deri, og at dette Forhold er blevet benyttet til at værne mod de Personer, der letteligt kunde falde Fattigvæsenet til Byrde. Det er altsaa et Forhold, som er aldeles beslægtet med Lovens øvrige Indhold; jeg troer, at det ikke er uden stor praktisk Betydning, og jeg vil gjerne troe, at man paa sine Steder har været vel streng i at værne mod Inderster, og at derved er voldet enkelte Communes Fattigvæsen i det Hele større Skade, end ønskeligt var, saa at den provisoriske Forordning vist har været fuldkomment berettiget til at tage dette Forhold med ind, saaledes som den har gjort det. Jeg troer ogsaa, at den Bestemmelse, som den indeholder, meget vel kan forsvares. Den sidste Deel af § 5 er ligefrem en Consequens af § 2. Dens første Deel er en authentisk Fortolkning af L. 3. 19. 7, og det en overmaade rimeligt Fortolkning; thi jeg troer, at man vilde finde det besynderligt, naar Loven indeholder Forbud mod at tage Inderster tilhuse, at dette da skulde forstaaes om dem, der høre med til den Familie, der allerede boer i Huset. Det er det Samme, som gjælder med Hensyn til Fremleie i Kjøbstæderne, hvor vedkommende Leier har Nogen af sin egen Familie i Huset. Jeg troer forøvrigt ikke, det vilde være af stor praktisk Betydning at gjøre denne Bestemmelse med Hensyn til L. 3—19—7, naar man ikke tillige gjorde samme Fortolkning af de Contractsbestemmelser, som vare indgaaede, og hvorved det vist ikke har været Contrahenternes Me-